

EMPERYALİST ÜLKELERİN SENDİKALARI NATO'CUDUR, EMPERYALİST ÜSLERE KARŞI DEĞİLDİR.

Aydınlık Dergisi, 26 Mart 2006

Yıldırım Koç

Bugün sendikacılık hareketinde öncelikle tartışılan konu, ittifaklardır. Sermayenin ulusötesi niteliğinin güçlendiğini ve buna bağlı olarak işçilerin enternasyonalist dayanışmasının mümkün ve zorunlu olduğunu düşünenler, emperyalist ülkelerdeki sendikaların NATO'cu ve emperyalist üsleri destekleyen tavrına bir açıklama getirmelidir.

Günümüzde emperyalist ülke sendikalarının hakimiyeti altında bulunan ve 1949 yılında anti-komünizm temelinde oluşturulan Uluslararası Hür İşçi Sendikaları Konfederasyonu'nun (ICFTU) kuruluşu, 28 Kasım 1949 günü 63 ulusal merkezi temsilen 261 delegenin katıldığı Özgür Dünya Emek Konferansı'ndan hemen sonra gerçekleşti. Konferans, Londra'da, 1945 yılında Dünya Sendikalar Federasyonu'nun da kurulduğu salonda toplandı. Yeni oluşturulacak örgütün Marshall Planı'nı ve NATO'yu da desteklemesi kararı alındı. Böylece uluslararası sendikacılık hareketi ilk kez saldırgan emperyalist politikalar ve kurumlar konusunda da son derece açık bir destekleyici tavır aldı.

Bu dönemde ABD emperyalizminin saldırgan ve bölücü politikasının araçlarından biri, ICFTU ile aynı yılda, 1949'da kurulan Kuzey Atlantik Antlaşması Örgütü (NATO) idi. Uluslararası Hür İşçi Sendikaları Konfederasyonu ve onun içinde belirleyici bir konumda olan emperyalist ülkelerin sendikaları, NATO'yla hemen ilişkiye geçtiler. NATO 1951 yılında, ekonomik programların planlanması ve denetlenmesinden sorumlu bir sekreteryaya oluşturdu. ICFTU derhal bu yeni sekreteryaya içinde danışman statüsünde yer almak istedi; NATO ile günlük ilişkileri sürdürmek amacıyla bir temsilci atandı. ICFTU ile NATO üst düzey yönetimleri arasında görüşmeler yapıldı; ortak teknik işbirliği komiteleri oluşturuldu. 1952 yılında NATO ülkelerindeki üyeleriyle bir konferans düzenleyen ICFTU yönetimi, NATO'nun bir savunma örgütü olduğunu iddia etti. İngiliz Sendikalar Konfederasyonu'nun 1952 yılındaki genel kurulunda NATO'ya karşı çıkılmıyor, yalnızca NATO'nun toplam silahlanma programında İngiltere'nin "adaletsiz bir yükü" üstlenmesinden yakınılıyordu.

ICFTU'nun kuruluşunun daha ilk yıllarından emperyalist saldırganlığın ortak askeri aracı olan NATO ile yakın bir işbirliği içine girmesi ICFTU'nun bu dönemdeki çizgisini çok açık bir biçimde göstermektedir.

Bugün de Uluslararası Hür İşçi Sendikaları Konfederasyonu (ICFTU), Küresel Sendika Federasyonları (GUF'lar), Avrupa Sendikalar Konfederasyonu (ETUC), Avrupa İşkolu Federasyonları ve emperyalist ülkelerin önemli sendikal merkezleri, NATO'yu savunmakta ve desteklemektedir. Emperyalist bir saldırı aracı olan NATO konusundaki tavır bu sendikaların emperyalist politikaları destekleyen çizgisine tam olarak uymaktadır.

Emperyalist ülkelerin sendikaları, askeri üslerle de karşı çıkmamaktadır. Örneğin, İngiltere'nin Kıbrıs adasında askeri üsleri vardır. İngiliz Sendikalar Konfederasyonu (TUC) bu üslerin kaldırılmasını savunan bir karar almamıştır; bu üslerin emperyalist sömürünün sürdürülmesi açısından önemini bildiğinden, bunları onaylamaktadır. ABD'nin dünyanın dört bir tarafında üsleri vardır. Amerikan sendikalarının merkezi örgütü AFL-CIO da, uluslararası sendikal örgütler de bu üsleri kabullenmektedir.

İşçi sınıfının uluslararası düzeydeki ittifakının temeli yalnızca ulusötesi şirketlere karşı takınılabilecek tavır olamaz. Emperyalist politikaları ve bu politikaların en önemli aracı olan NATO'yu ve emperyalist üsleri destekleyen bir sendika ile bağımsızlığı ve demokrasisi bu saldırganlığın tehdidi altındaki bir ülkenin sendikası nasıl dost ve müttefik olabilir?